

+

Серия: Филипяни
Тема: Християнска Икономика

Филипяни 3:1-11

Дата: 14/02/2016г.

ХРИСТИЯНСКА ЕВАНГЕЛСКА
БАПТИСТКА ЦЪРКВА

гр. Варна:
Бул. "Сливница 98/100

1. УВОД-

Ние разгледахме постепенно почти цялото Послание на Павел към Филипянците. Сега вече когато отидем в небето, там непременно ще срещнем някъде по златните улици Апостол Павел. Никога не сме го виждали, но ще го познаем. Той ще се спре и ще ни каже:

Здравей, ти нов ли си тук. Как намираш новия си дом? Видя ли се някой от братята? Искаш ли да те заведе в квартала на вярващите от църквата във Филипи. Аз им писах писмо, когато бях в затвора в Рим. Помниш ли? Между другото, ти чел ли си моето Послание до тях-Посланието до Филипянците?

Тогава ти ще си спомниш и ще кажеш: четох го!(или Не, не съм го чел) Но си спомням как пастира на нашата църква, проповядва, през 2016г. върху твоето Послание. Там слушах внимателно и си спомням, че... :

В Първа глава открихме молитвата на Пастора за църквата. Ти се молиш за църквата. В тази си молитва, ти искаш Бог да им даде любов. Любов, но не каква да е, а АГАПЕ-ЛЮБОВ. Любов, която да е ПРОСВЕТЕНА И ПРОНИЦАТЕЛНА. **Проницателната** любов е онази която не реагира първично(обичам само симпатичните, добрите към мен и близките до мен хора). Тя е загрижена да разбере Божия план и желание във всичко и във всеки който се появи в моя живот. **Просветената** любов е Божествено мотивирана да обича дори онези които не заслужават любов.

В Четвърта глава пък ти ни даваш съвети...:

1. Да сме твърди- *аз бях твърд!*

2. Да сме единни

3. Да сме радостни- е аз не направих онзи списък който пастира два пъти ни кара да го правим за временните и вечните радости. Смятах ако каже трети път, тогава да го направя!

4. Да сме кротки- е, аз не бях от кротките, ама всеки си има слабости...!

5. Да се молим- Виж, нали ти казах, аз поне бях ТВЪРД. Бях твърд да не ходя на молитвени събрания!

После във Втора глава, ти ни даваш четири примера:

1-**Исус** –пример на отказал се от привилегии за да слугува

2-**Ти**- пример на радост в страданията за вярата

3-**Тимотей**- пример на готовност да жертва за вярващи които не познава

4-**Епафродит**- пример на готовност да се лиши от комфорта си за да послужи на църквата и презвитера

И за да остане Павел доволен от твоето познаване на Посланието му към Филипинеите, днес искам да видим, какво пише Павел в третата глава(не в цялата). Тя

е интересна, защото дава една ретроспекция на живота на Божия работник.

Ние може да искаме много от Бога за днес и сега. Може да сме поставили много очаквания от него за в бъдеще, но всеки от нас трябва да види, къде стоим. В Третата глава на Посланието, Павел сякаш си прави анализ на живота- Минало, Настояще и Бъдеще

Живота е линейна величина. Той се състои от минало и бъдеще. Настоящото е само миг. И понеже то е само миг, ние трябва да сме наясно и добре запознати както с миналото си, така и с настоящето, така и с бъдещето.

2. ИЗЛОЖЕНИЕ-

За вярващия не е трудно и на пръв поглед изглежда добро и праведно, да ангажира умът си с религиозни постижения. Павел е бил предаден на такива постижения преди да познава Исус. Той пише за това в:

Гал. 1:14 И напредвах в юдейската религия повече от мнозина мои връстници между съотечествениците ми, като бях по-голям ревнител за преданията от бащите ми.

В нашия текст той определя тези неща по следния начин:

Фил. 3:7 Но това, което беше за мене придобивка, като загуба го сметох за Христа.

Пр. Джон Уесли-основателя на Методисткото движение в Англия разказва за себе си, как в младините си бил се отдал на работа за Бога до толкова, че нямал дори

минута свободна. Той, неговия брат Чарлз и още няколко други млади хора, мислещи като тях основали обществото станало известно като Святия Клуб(или клуба на Святите).

Те изучили и следвали вярно Апостолското символ верую, и още няколко такива, които имали репутация на добри и правилни(Никейското и Атанасиевото)

Те се събирали няколко пъти в седмицата и изучавали литература с цел да постигнат съвършенство на използване на времето в служба на нуждаещите се. Започнали да посещават всяка седмица затворниците в градския затвор на Оксфорд. Основали училище в бедния квартал и плащали на учители от личните си средства. Обличали бедните деца.

Те взимали Свято Причастие всяка седмица. Постили всяка сряда и петък. Спазвал редовно и неотклонно каноничните часове за молитва. Пазел и Съботата и Неделята, като еврейската Сабат /Почивка. Спазвал стриктна духовна дисциплина според препоръките на Тертулиан- ранен отец на Латинската църква.

Този забележителен човек, в писмо до майка си изповядва, че въпреки живота му да е на Божии Слуга, той не се чувства Божии Син. Религиозните му дела не са дела на свободен човек, а на роб. През 1735 г. той е поканен да работи като мисионер сред индианците в Америка. Там той отново изповядва:

„Аз отидох в Америка за да обръщам към Христос индианците, но , кой ще ме обърне мен.“

Промяната идва в него, когато на едно събрание на Моравските братя, той слуша коментара на Лютер върху Римляни, където се говори за „оправданието само чрез вяра“. Джон Уестли свидетелствува, как една приятна топлина изпълва сърцето му и в него идва увереността, че греховете му са простени. От тогава той обявява улиците на Великобритания за своя църква и тръгва да евангелизира простолюдиеото. Една дейност, която бих казал преобръща историята на тази нация.

1- Павловото минало- 3:1-11

В първите 11 стиха на 3 глава основната дума е (това всички счетоводители в църква трябва да запомнят) ”смятам”

Филипяни 3:7 Но това, което беше за мене придобивка, като загуба го **сметнах** за Христа. **3:8** А още всичко **смятам** като загуба заради това превъзходно нещо - познаването на моя Господ Христос Исус, за Когото изгубих всичко и **смятам** всичко за измет, само Христа за придобия, Сократ е казал:” Непресметнатия живот, не е достоен да бъде живян.”

Много малко вярващи седат за да направят сметките на живота си. Какво е стойностно и ценно, и какво не си струва.

Павел предупреждава Филипяните и нас: Провери/оцени онова което правиш в живота си. Направи си калкулациите. За какво живееш? За придобивките ли? Повечето вярващи живеят за

материални придобивки и оценяват живота си според това колко придобивки имат. По-малко вярващи живеят за духовни придобивки и смятат, че ако са по-активни в религиозни дейности, са по-сигурни в спасението си. Не казвам, че религиозните дела са непременно лоши или излишни (нямаше да ви насърчавам да идвате на молитвени, на църква и т.н.). Павел искаше да каже на Филипянците, че работата за Господа, трябва да носи радост и удовлетворение, а не да е тежест и ярем. Затова Павел иска да предупреди вярващите, че при тях ще дойдат такива, които ще ги товарят с ритуали и задължения, които не са от духовна полза. В стих 3 Павел открива ползата на вярващия:

Фил. 3:3 защото ние сме обрязаните, които с Божия Дух се кланяме, и се хвалим с Христа Исуса, и не уповаме на плътта.

Истински обрязани са онези които служат на Бога водени от Божия Дух и се хвалят с Христос.

След това заключение, Павел казва, че ако става дума за хвалене с дела, той може да се похвали много. Той беше почти праведен по закон, но в 7 и 8 стихове, той казва за това, че си е направил сметките и е разбрал, че постиженията на плътта се на стойност „нула“.

Тук с право можеш да ме запиташ: Пасторе, ти често ни повтаряш, че трябва да работим, да се трудим за Господа, защото не сме спасени, само заради спасението си, а и за награда от Господа! Защо сега ни казваш, че делата на

плътта са на стойност нула? Нула ли е моята етика? Нула ли е моят морал? Нула ли са моите старания да съм добър работник, специалист и администратор? Нула ли е че искам да благовествам? Нула ли е, че съм в служение?

На това аз ще ти отговоря: Много е важна мотивацията ни! Стихове 9 и 10 ще ни дадат ключ към разбирането:

Фил. 3:9 и да се намеря в Него, без да имам за своя правда оная, която е от закона, но оная, която е **чрез вяра в Христа, то ест, правдата, която е от Бога въз основа на вяра, 3:10** за да позная Него, силата на Неговото възкресение, и обещанието в Неговите страдания, ставайки съобразуван със смъртта Му (да умра подобно на Него-ББД),

Дали можем да разберем, разликата:

Да правиш нещо заради това, че мислиш че така е правилно. Затова, че така ти диктува вътрешния глас!? Затова, че така са ти казали да правиш!?

И

А) Да правиш нещо, защото вече *познаваш Исус* (10ст.). Да познаваш Исус е нещо много лично! Познаваш ли го? За теб Той Приятел ли е- доверяваш ли Му съкровенията си мисли, мечти, моменти? За теб Той Господар ли е? Подчинил ли си всичко на Него? Готов ли си да вървиш там където те прати? Да направиш онова което Той поиска от тебе!? Той твой Спътник ли е? Да не пропускаш да Го поканиш да с теб. Да не искаш да отидеш някъде, където знаеш, че Той няма да иска да дойде!? Да не предприемаш нищо без да си Го информирал, попитал и поканил!?

И още:

Б) Да правиш нещо, защото в тебе действа *силата на Неговото Възкресение* (10 ст)! Това носи **мощност**. Можеш ли да се изправиш и по примера на Павел (Гал.2:20) да заявиш: *Исус живее в мен!* Може да го кажеш, но аз веднага ще те попитам: *И какво прави тази сила в теб?*, тогава ти трябва, започвайки от твоето новородение, да ми разказваш примери и истории от твоя живот, които да демонстрират тази сила. Изразена в чудни изцеления. Знаете ли, че вярващия трябва да практикува себеизцеление. Изразена в уникални победи. Знаете ли, че за вярващия няма прегради или затворени врати. Ние разполагаме със сила, която може да премахне всяка преграда и отвори всяка врата.

Пр. Преди години, когато баща ми искал да получи разрешително за строежа на Първа Баптистка църква, главния архитект спирал нещата и не давал разрешителното. Тогава пастир Господинов отишъл при архитекта и му казал: Искаме да строим, защо ни спирате? Архитекта казал нещо от рода на: Ние за църкви разрешителни не даваме!

Пастир Господинов, тогава се обърнал към него и казал: В неделя имаме богослужение, аз ще предам на църквата вашите думи. Те тогава няма да кажат: Ами добре тогава! Вместо това 150 човека ще се молят за вас, Бог да ви накара да дадете разрешителното. – и си тръгнал. Архитекта

подскочил и веднага подпечатал и подписал разрешителното.

Мощ и сила която променя и върши чудеса. Силата на Неговото възкресение. Сила която надделява над природните, физическите и материалните закони. Сила на която нищо не може да противостои. Започни да търсиш и опознаваш тази сила за себе си и в своя живот.

Идваме и до третото което откриваме в стих 10

В) да правиш нещо, когато страдаш за Христос. Така споделяш Неговите страдания. Страданията придружаваха Павел от началото на служението му. Когато ние израстваме в познаването на Исус и на силата на Неговото възкресение, ние неминуемо ставаме обект на Врага. Павел от преследвач, се превърна в преследван. От предизвикващ страдания се превърна в понасящ страдания. Страдания които го водеха към състоянието да умре с Христовата смърт и той така завършва този стих-откровение:

„ставайки съобразуван със смъртта Му”

Друг превод го изразява:

„да умра подобно на Него”(ББД)

Как можем да възкръснем с Него, ако не умрем с Него?

Основното за Павловото минало, беше, че той се беше научил да „смята”. Беше си оправил икономиката. Той знаеше вече, какво има стойност и какво няма. Той беше наясно как да пълни небесната си сметка.

-не като е зает със събирането на земни придобивки. Те не струват нищо.

-не и като се ангажира със събирането на религиозни придобивки. Това е всичко, което правим водени от нашите предположения и очаквания. Ние често си изграждаме един наш религиозен стандарт, като си въобразяваме, че ако го постигнем него, ще сме харесани и от Бога. Скъпи братко и сестро, не си мисли, че Бог вижда нещата така както ти ги вижда. Не си мисли, че твоите очаквания , непременно съвпадат с Божиите.

Тогава какво? Кое е угодно на Бог?

На Бог е угодно, когато ние достигнем до онази зрялост, да разберем, че нашия живот и дела, трябва да се фокусират върху Христос, чрез вяра. Изследвайте Писанията и ще видите, на колко места ни се напомня, една истина:

Rom 11:36 Защото всичко е от Него, чрез Него и за Него, Нему да бъде слава до векове. Амин.

И така, след всичко казано, искам да те попитам и теб и себе си:

Сядал ли си, да направиш равносметка за миналото си като Християнин. Ти не можеш да постегнеш резултати, ако се движиш по течението. Не можеш да планираш духовни проекти напред, ако не си седнал за да изчислиш до тук какво си постигнал и какво си събрал. Достигнал ли си до това духовно равнище: да разбираш без съмнение, че вратата ти в Христос и живота ти за Христос е най-

ценното нещо, което или си постигнал или трябва да постигнеш.

Къде е центъра на твоя живот? Върху какво е фокусиран? Към какво гледат очите ти? Къде са надеждите ти? На какво са основани плановете ти? Тези и още много въпроси, могат и трябва да намерят отговора си само в едно име- Христос. Научи се правилно да смяташ. Научи се правилно да оценяваш, кое е ценно, кое е евтино и кое е просто измет.

Това виждаме Апостола беше направил спрямо миналото си. Това ще е добре и ние да направим. Не можем да се взираме в миналото, без да сме калкулирали миналото.

Пр.Разговарях със сина си. Той сега учи висша математика. Казва ми: Трудно ми е, защото на времето в училище не съм учил неща, които сега ми трябва. Другите са ги учили и не им е трудно.

Анализирай миналото си, преди да гледаш в бъдеще!

Остават още да разгледаме:

2- Павловото настояще- 3: 12-16

3- Павловото бъдеще- 3:17-21

3. ЗАКЛЮЧЕНИЕ-

Днес искам да завърша с нещо много важно:

Познаваш ли изобщо Исус? Чувал ли си, че Той е Пътят към Бога и вечността? Знаеш ли, че в Неговата кръв има очистване от греха и изкупване от Сатана и осъждението. Някой казал ли ти е, че чрез Исусовата правда само, ние имаме достъп до Божието присъствие !?

Ти трябва обаче да поискаш да имаш тези неща в Исус. Ако искаш тогава ти заставаши смирено пред Създателя и искаш прошка на всичките си грехове-това се нарича покаяние. Молиш се и искаш Той да ти прости. Не защото ти си добър. Незащото си даровит. Не защото ходиш на църква, а защото Исус е умрял за теб и мен. Той го е направил от любов към нас. И в Него ние имаме всичко нужно за нашето спасение.

Това е най-важното решение, което човек може да направи в живота си. Това което Бог прави е нещо велико. Той дава едно уверение, в душата ти, че си простен, че си приет, че си нов. Тогава ти си готов да продължиш живота. Пътят на вярата е стръмен и труден, но води към Божието Царство. Пътят на греха е лесен и широк, но води към погибел. Ако някой ти казва, че като умреш може някой да направи нещо за теб, за да ти бъде простено тогава, лъже те. Днес и сега е благоприятен ден и момент. Утре може да е късно. Реши се и направи

крачката на покаянието още днес. Примири се с Бога. Той те обича, но не може да те вземе с греха ти. Той мрази греха. Затова е дал Сина Си, за да не погине никой който вярва в Сина, но да има Вечния живот.

Не се колебай, не се бави. Вечността е близо и не трябва да се пренебрегва.